

3.1.2.1 První kritérium

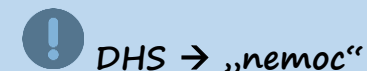
Už víme, že na samém začátku rakoviny, ale i jakéhokoliv jiného „onemocnění“ stojí tzv. **DHS**. Toto **DHS (Syndrom Dirka Hamera)** je **alfou a omegou celé Hamerovy teorie**. Jak rozumět těmto třem písmenům?

Vysvětleme si to na příkladu: *Žena se dozví, že její manžel zemřel při dopravní nehodě. Prostě jel ráno jako obvykle do práce a...*

Zaprvé – **pro ženu je to těžký šok, není s to obdrženou informací zpracovat**. Nechce tomu věřit.

Zadruhé – **došlo k tomu naprosto nečekaně, žena s něčím takovým absolutně nepočítala**.

Zatřetí – **když jí zavolali z nemocnice, byla sama doma**.

PODMÍNKY PRO VZNIK DHS JSOU tedy SPLNĚNY! (Kdyby však ležel ženin manžel v nemocnici, těžce nemocen, ženu by jeho smrt pravděpodobně nevyvedla z míry natolik, aby utrpěla šok odpovídající DHS. Věděla by, že kdykoliv mohou nastat komplikace a její manžel je nemusí zvládnout.)

Pro další příklad sáhneme do světa sportu: *Balón se stočí falší a brankáře překvapí natolik, že mu propadne za zády do sítě.*

Nyní si to **zobecníme**:

- ✓ Jde o stresující situace, které jedince zaskočily.
- ✓ Ti si je nepřáli prožít a nemohli se na ně předem připravit.
- ✓ Byly pro ně nemilým překvapením.
- ✓ Došlo k nim nečekaně a v nevhodný okamžik.

Oba uvedené příklady dále spojuje fakt, že je „hlavní hrdinové“ **prožili izolovaně – v psychické izolaci**: Žena byla sama doma, když se dozvěděla o úmrtí manžela, a brankář stojí v brance v každém zápase sám a jako jediný může chytat míč rukama.

Opět se to pokusím **zobecnit**:

Prožívat něco v psychické izolaci znamená, že v momentě „úderu“ DHS nemáme po ruce nikoho, kdo by vnímal danou situaci stejně jako my, kdo by s námi soucítil, měl pro nás pochopení nebo s kým bychom mohli prožité upřímně sdílet. Naše duše je na TO sama.

V reálném životě to často vypadá mnohdy také následovně:

Sice existuje nějaká možnost, jak bychom mohli své duši ulevit, máme se například komu svěřit, ale daná situace to stejně nedovolí – buď je to tím, že jsme v šoku (= mimo), anebo nám to připadá trapné, stydíme se – a tak raději mlčíme.

Kdybychom se na situace způsobující DHS podívali zpětně, daly by se popsat těmito větami:

- *Něco takového se mi ještě nikdy nestalo.*
- *To by mě nikdy ani ve snu nenapadlo.*
- *Zůstal(a) jsem stát jako opařený/á.*
- *Byl(a) jsem zkoprnělý/á strachem.*
- *Jakoby do mne hrom bacil.*
- *Došla mi slova.*

Tak, a teď si k tomu přidáme jednu důležitou věc: **Moment DHS znamená pro náš organismus KONFLIKT!**

A protože se zde budu slovem **konflikt** ohánět opravdu často, je zapotřebí zdůraznit, že Dr. Hamer přisuzoval konfliktu odlišný význam, než jak ho běžně chápeme. V Germánské nové medicíně® **nemáme na mysli konflikty psychologické, nýbrž KONFLIKTY BIOLOGICKÉ!** Tento druh konfliktů mohou utrpět jak lidé, tak i zvířata a v obdobné podobě dokonce i rostliny.

Psychické procesy NEVYVOLÁVAJÍ procesy na tělesné úrovni!

V GNM® je **psychický proces roven paralelně a synchronně probíhajícímu procesu v mozku, jakož i paralelně a synchronně probíhajícímu tělesnému procesu (procesu probíhajícímu v/na orgánu).**

O biologickém konfliktu se v „germánské“ hovoří pokaždé, **když se organismus dostane** z nějakého důvodu **MIMO ZABĚHANÝ ŘÁD**.

Potíž je s tím, že **biologické konflikty běží MIMO náš ROZUM!** To znamená, že ve chvíli DHS nám náš intelekt jakož i schopnost racionálního uvažování vůbec k ničemu nejsou. Prim hrají EMOCE A POCITY. (Chcete-li se o nich dozvědět víc, mrkněte například [SEM](#).)

Prožijeme-li si nějaké DHS, resp. utrpíme-li biologický konflikt, okamžitě se nastartuje **jeden nebo více** odpovídajících **Smysluplných biologických zvláštních programů (SBS)**. Jeho/Jejich cílem je **ZVLÁDNOUT „katastrofu“ z biologického hlediska, a to co nejlépe**.

Probíhá to tak, že **na pokyn mozku se tělo přepne z „NORMÁLNÍHO REŽIMU“ do „REŽIMU ZVLÁŠTNÍHO“**.

Ještě jinak – za normálních okolností „jede“ organismus na „normální programy“ (ty zajišťují jeho standardní fungování). „Zvláštní programy“ (SBS) jsou vyhrazeny pro výjimečné situace, kdy se organismus dostane mimo obvyklý režim, což u něho vyvolá stres.

*Nejde o psychické konflikty, psychika není iniciátorem!
Spouštěčem tzv. nemocí jsou biologické konflikty!*

Přirozeně je rozdíl, jestli utrpíme těžký šok, anebo půjde o šok lehčího rázu, resp. drobný konflikt či lehkou disharmonii s okolím.

Těžké šoky / konflikty způsobují „závažné nemoci“, lehké šoky / konflikty pak logicky „nemoci méně závažné“.

K šokům, resp. konfliktům těžkého kalibru patří kupříkladu nenadálá ztráta blízké osoby, pro ženu to může být znásilnění, pro otce-živitele rodiny ztráta pracovního místa. Drobnými konflikty jsou pak myšleny šokující situace všedních dní, kdy například nemůžeme strávit šéfova slova z porady.

Jestliže se dostaneme ze šoku rychle (rychle se otřepeme a zapomeneme), žádná „viditelná“ nemoc ani nevznikne. Odpovídající „program“ se sice nastartuje, ale nemá čas se v těle projevit, neboť téměř vzápětí ho mozek vypne a dojde k návratu do „normálu“.

Někdy se však i **obyčejné starosti a trable, jež se vlečou nebývale dlouho, mohou přetavit do biologických konfliktů!** Tzn. i bez nějaké akutní a dramatické situace, jak bylo popsáno výše. Je to takové to „*Já už fakt nemůžu.*“ „*To mne tíží už řadu let.*“ Anebo se odehraje něco, co má pro nás význam pomyslné poslední kapky, kdy náš pohár (psychické zátěže) přeteče. Hezky to vystihuje rčení „*Stokrát nic umořilo osla.*“ Pro klasické biologické konflikty je ale typický jistý moment překvapení a zrovna tak i pociťovaná bezvýchodnost situace.